

Sygn. akt III KK 203/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **T. S.** o wydanie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 sierpnia 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 maja 2009 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 16 stycznia 2009 r.

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, to jest odnośnie rozstrzygnięcia
zawartego w jego pkt. I i w tym zakresie sprawę T.S . przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu– do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 listopada 2001 r., IV KK 104/99, T. S. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 227 § 4 d.k.k. w zw. z art. 11 § 1 d.k.k. w zb. z art. 205 § 2 d.k.k. w zb. z art. 265 § 2 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5 oraz karę grzywny w wysokości 1300 zł.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 grudnia 2001 r.

Następnie wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2004 r., Sąd Rejonowy w L. skazał T., III KK 450/03, S. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Pierwotnie stwierdzono, iż wyrok ten uprawomocnił się w dniu 14 czerwca 2004 r.

Postanowieniem z dnia 17 października 2006 r., Sąd Okręgowy zarządził wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie IV K 104/99, wobec tego, że został on skazany w sprawie III K 450/03 Sądu Rejonowego w L. za popełnione w okresie próby podobne przestępstwo umyślne.

Wyrokiem łącznym z dnia 29 grudnia 2006 r., sygn. IV K 364/06, Sąd Okręgowy w L. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego: wyrokiem wydanym w sprawie: IV K 104/99 Sądu Okręgowego w L. (szczegółowo wskazanym powyżej) oraz wyrokiem z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie III K 701/04 Sądu Rejonowego w L. w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dopiero po wydaniu tego wyroku łącznego stwierdzono, że wyrok wydany w sprawie III K 450/03 Sądu Rejonowego w L. nie uprawomocnił się z dniem 14 czerwca 2004 r., bowiem oskarżony wniósł od niego apelację, której pierwotnie nie nadano biegu. Została ona rozpoznana przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 27 czerwca 2008 r. Wydanym tego dnia wyrokiem Sąd Okręgowy w L., sygn. V Ka 482/08, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i wymierzył oskarżonemu karę roku oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wydany w sprawie III K 450/03 wyrok faktycznie uprawomocnił się dopiero z dniem 27 czerwca 2008 r.

Okoliczność ta implikowała wydanie przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 23 września 2008 r., sygn. IV Ko 745/08, na podstawie art. 24 § 1 k.k.w., postanowienia o uchyleniu już przywołanego (i warunkującego w ogóle możliwość wydania tego wyroku łącznego z dnia 29 grudnia 2006 r.) postanowienia tego Sądu

z dnia 17 października 2006 r., sygn. IV Ko 269/06, w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do T. S. wyrokiem z dnia 28 listopada 2001 r., sygn. IV K 104/99.

Powodem tego rozstrzygnięcia było to, że już wówczas nie mogło – z mocy art. 75 § 4 k.k. – nastąpić zarządzenie wykonania tej pierwotnie zawieszanej, w sprawie IV K 104/99, kary pozbawienia wolności, bowiem upłynął już okres próby i kolejne 6 miesięcy od jego zakończenia, w ciągu których było to w ogóle dopuszczalne.

W takich to okolicznościach (faktycznych i prawnych) Sąd Okręgowy w L. wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wobec skazanego (nowego) wyroku łącznego. Wydał go w dniu 16 stycznia 2009 r. w sprawie IV K 341/08. W wyroku tym – między innymi rozstrzygnięciami – na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. stwierdził, że uprzedni wyrok łączny Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie IV K 364/06 utracił moc; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie IV K 104/99 oraz Sądu Rejonowego w L. z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie III K 701/04 połączył i wymierzył skazanemu jako karę łączną 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Apelację od tego wyroku łącznego wnieśli prokurator i obrońca skazanego.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2009 r., sygn. II AKa 58/09, Sąd Apelacyjny (m.in.) na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami: Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie IV K 104/99 i Sądu Rejonowego w L. z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie III K 701/04 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzył.

Tę część wyroku sądu odwoławczego zaskarżył kasacją, wywiedzioną na korzyść skazanego, Rzecznik Praw Obywatelskich.

Zarzucił w niej temu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 575 § 2 k.p.k., polegające na wyrażeniu błędnego poglądu prawnego, że wyrok łączny Sądu

Okręgowego z dnia 29 grudnia 2006 r. wydany w sprawie IV K 364/06 nie utracił mocy, podczas gdy po dacie jego wydania uchylone zostało prawomocne postanowienie o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszzonej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie IV K 104/99, stanowiące podstawę wydania tegoż wyroku łącznego, co w efekcie doprowadziło do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i niezasadnego umorzenia postępowania w tym zakresie i wniósł o: uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy temu Sądowi, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, przez to możliwe było jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony nią wyrok rzeczywiście wydano z rażącą obrazą, przywołanych w zarzucie kasacji, przepisów prawa procesowego, która – zważywszy na charakter i następstwa zaistnienia tego uchybienia – miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nie ulega wątpliwości, że rację miał Sąd Apelacyjny o ile w uzasadnieniu swojego zaskarżonego rozstrzygnięcia stwierdził (k. 105), że „wydanie kolejnego wyroku łącznego nigdy nie może służyć „naprawieniu” poprzedniego wyroku łącznego, wydanego z obrazą obowiązujących przepisów prawa karnego: materialnego czy procesowego będących jego podstawą”. Jest to oczywiste, zważywszy na to, że prawomocny wyrok łączny – jak każdy inny prawomocny wyrok – z chwilą uprawomocnienia, uzyskuje przymiot materialnej prawomocności, kreując tym samym ujemną przesłankę procesową, określoną w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Wzruszenie takiego orzeczenia jest zatem możliwe tylko poprzez nadzwyczajne środki zaskarżenia.

Niemniej jednak – równie bezsporne – jest i to, że także ten wydany z oczywistą obrazą przepisów prawomocny wyrok łączny, utraci swoją moc *ex lege* (stosownie do treści art. 575 § 2 k.p.k.), wówczas gdy „choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę (tego) wyroku łącznego ulegnie uchyleniu lub zmianie”. Innymi słowy, wszelkie okoliczności, które stanowią przesłanki do stwierdzenia zaistnienia sytuacji procesowej wskazanej w art. 575 § 2 k.p.k. (a więc takie, które

pozwalają uznać „zmianę” lub „uchylenie” jednego z wyroków podlegających połączeniu) niweczą z mocy prawa byt każdego poprzedniego wyroku łącznego.

Mając więc na względzie tą niekontrowersyjną, bo wprost wynikającą z literalnego odczytania treści art. 575 § 2 k.p.k., regulację należało – we wspomnianych realiach niniejszej sprawy – jedynie rozważyć, czy pozwalają one uznać zaistnienie *in concreto* takiej sytuacji procesowej, która uzasadniałaby uznanie, że nastąpiła „zmiana lub uchylenie” jednego z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego Sądu Okręgowego z dnia 29 grudnia 2006 r., sygn. IV K 364/06, a – w konsekwencji – utratę przez niego *ex lege* mocy, stosownie do treści art. 575 § 2 k.p.k.

Czyniąc to trzeba przede wszystkim zauważyć, że wydanie wyroku łącznego nigdy nie unicestwia wyroków, które zostały połączone. Nadal bowiem zachowują one swój byt, nie są jedynie wykonywane kary orzeczone tymi wyrokami (*arg. ex art. 575 § 2 k.p.k.*). Stąd też w razie uchylecia lub zmiany chociażby jednego z wyroków, stanowiących podstawę wydania wyroku łącznego, wyrok łączny – zgodnie z przywołanym już przepisem art. 575 § 2 k.p.k. – traci moc. Ta „zmiana” jednostkowego wyroku, o której mowa w przepisie art. 575 § 2 k.p.k., niwecząca z mocy prawa wyrok łączny, wystąpi zawsze wówczas, gdy w wyniku określonej konfiguracji procesowej zmiane ulegną rozstrzygnięcia co do kary czy środków karnych, zawarte w choćby jednym z podlegających łączeniu wyroków jednostkowych. Zmiana wyroku w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k. obejmuje zatem z pewnością także takie modyfikacje zwartych w tym to wyroku rozstrzygnięć o karze (środku karnym), dokonane na podstawie przepisów obowiązującego prawa materialnego, procesowego czy wykonawczego, w określonym układzie procesowym, które sprawiają, iż treść owego podlegającego łączeniu wyroku jednostkowego jest odmienna w stosunku do stanu istniejącego w momencie wydania wyroku łącznego, który i ten wyrok jednostkowy obejmował.

Regulacja ta jest następstwem właśnie wspomnianego założenia, że wprawdzie wykonaniu podlega kara orzeczona w wyroku łącznym, jednak wyroki orzekające kary jednostkowe zachowują nadal swój byt prawny, stąd też i w ogóle możliwe jest ich uchylenie lub zmiana (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego, Tom III, Komentarz 2007, s. 443, S. Steinborn –

Komentarz aktualizowany do art. 575 Kodeksu postępowania karnego – Lex/el 2012, teza 7), ale ta zawsze powoduje konieczność wydania nowego wyroku łącznego.

W piśmiennictwie i orzecznictwie podkreśla się przy tym, że nie ma znaczenia, w jakim trybie doszło do uchylenia lub zmiany wyroku – w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k. Uchylenie może nastąpić m.in. w ramach kontroli kasacyjnej (art. 537 k.p.k.), czy na skutek wznowienia postępowania (art. 547 § 3 k.p.k.), zaś zmiana także w tym ostatnim przypadku, jak też przykładowo wówczas, gdy nastąpi zmiana wyroku jednostkowego będąca skutkiem: darowania lub złagodzenia kary w drodze ulaskawienia lub na podstawie ustawy amnestyjnej (podobnie D. Kala – Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, Toruń 2003, s. 270 – 271; T. Grzegorzczuk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 5 wydanie, s. 1203 – 1204; Z. Gostyński, R.A. Stefański – Komentarz do Kodeksu postępowania karnego. Tom III, 2004, s. 843 – 846; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – op. cit. s. 845); St. Stachowiak - Wyrok łączny w ujęciu Kodeksu postępowania karnego, Pr. i Pr. 1999, z. 11 – 12, s. 32 – 33; M. Rogalski – Przesłanka powagi rzeczy osądzonej w procesie karnym, 2005, s. 523 – 524, por. także – postanowienie Sądu Najwyższego z 2 listopada 1984 r., I KZ 175/84, OSNKW 1985, z. 5 – 6, poz. 48), zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 listopada 2000 r., I KZP 34/2000, OSNKW 2001, z. 1 – 2, poz. 3 z aprobowanymi uwagami: R. A. Stefańskiego – Przegląd uchwał SN – WPP 2001, nr 1, s. 107 – 109 i St. Zabłockiego – Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego – Izba Karna – Palestra 2001, nr 2 – 3, s. 205), przedawnienia wykonywania jednej z kar objętych karą łączną, powodującego umorzenie postępowania wykonawczego w tym przedmiocie (por. Z. Gostyński, R. A. Stefański, op. cit. s. 845), czy też w przypadku warunkowego zawieszenia odroczonej kary pozbawienia wolności, orzeczonego w trybie art. 152 § k.k.w. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 października 2010 r., sygn. II AKa 354/10, Lex nr 686865).

Już w świetle (samych) tych stwierdzeń brak jest racjonalnych powodów do przyjęcia, że owa „zmiana” wyroku jednostkowego, o której mowa w art. 575 § 2 k.p.k., skutkująca utratą z mocy prawa bytu wyroku łącznego, którego ten wyrok był

podstawą, nie nastąpiła w (stwierdzonej *in concreto*) sytuacji, a więc wówczas, gdy „zmiana” treści owego wyroku jednostkowego obowiązująca w czasie wydania wyroku łącznego, dokonała się poprzez wydanie, w trybie art. 24 § 1 k.k.w. postanowienia uchylającego wcześniejsze postanowienie sądu o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności (prawomocne w chwili wydania wyroku łącznego), wobec upływu okresu warunkowego zawieszenia i czasu, o którym mowa w art. 75 § 4 k.k.

Nie ulega wszak wątpliwości, że w takiej konfiguracji dochodzi do zmiany rozstrzygnięcia o charakterze kary pozbawienia wolności zawartego w tym wyroku jednostkowym, w stosunku do tego, które on zawierał w czasie wydania wyroku łącznego i które – w tym kształcie – wtedy podlegało wykonaniu. Wówczas kara pozbawienia wolności na skutek postanowienia zarządzenia jej wykonania miała charakter bezwzględny; wydanie kolejnego orzeczenia uchylającego to postanowienie spowodowało, iż kara ta odzyskiwała swój pierwotny charakter, stając się ponownie karą, której wykonanie warunkowo zawieszono. Decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest wszak zawsze integralną częścią orzeczenia o karze, przy czym sama ta kara ma charakter warunkowy („probacyjny”). Negatywny wynik próby skutkuje bowiem koniecznością, czy tylko możliwością (art. 75 k.k.), zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej i pozbawia jej owego „probacyjnego” charakteru. Prowadzi to w ten sposób do wzruszenia prawomocnego, zawartego w wyroku, „pierwotnego” rozstrzygnięcia, a tym samym i do oczywistej „zmiany” wyroku w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k.

Prawomocne zarządzenie wykonania kary uprzednio zawieszanej, uchylając to warunkowe zawieszenie, powoduje wszak zmianę kategorii skazania, skoro od tej chwili jest to skazanie już na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. I takiej też treści ten wyrok – od momentu dokonania tej zmiany – zaczyna funkcjonować w obrocie prawnym. Analogiczne, także uchylenie prawomocnego postanowienia o zarządzeniu wykonania pierwotnie zawieszanej kary pozbawienia wolności, wywołuje „zmianę” wyroku jednostkowego, również skutkującą utratę mocy wyroku łącznego, którego ten wyrok był podstawą, stosownie do treści art. 575 § 2 k.p.k. Decyzja taka prowadzi wszak do powrotu

pierwotnej treści jego wyroku w zakresie określenia rodzaju kary pozbawienia wolności, a zatem skutkuje „zmianą” wyroku w rozumieniu tego przepisu.

Poprawność tego przekonania jest tym bardziej niewątpliwa w realiach rozpoznawanej sprawy.

Zauważyć však należy, że Sąd Okręgowy wyrokiem łącznym z dnia 16 stycznia 2009 r. połączył w pkt. II wobec skazanego karę pozbawienia wolności z (przywróconym przez ten Sąd mocą postanowienia z dnia 23 września 2008 r.) warunkowym zawieszeniem jej wykonania (orzeczoną w sprawie IV K 104/99), z karą pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia (orzeczoną w sprawie III K 701/04). Uczynił tak, jeszcze przed tym, gdy ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589 ze zm.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r., dopiero taką możliwość wprowadzała. W zaistniałym układzie procesowym ustawa ta nie mogła mieć zastosowania w stosunku do skazanego, gdyż nie jest dla niego względniejsza.

Sąd Okręgowy zatem, najwyraźniej wadliwie dokonał połączenia owych kar, i orzekł jako karę łączną – bezwzględną karę pozbawienia wolności, co w ówczesnym stanie prawnym nie było dopuszczalne. W uchwale z 27 marca 2001 r., I KZP 2/01, OSNKW 2001, z. 5 – 6, poz. 41, Sąd Najwyższy jednoznacznie orzekł, iż w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i bez warunkowego jej zawieszania – orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w wyroku łącznym (art. 89 § 1 k.k.) nie jest dopuszczalne.

Dopiero taką możliwość stworzyła wskazana zmiana Kodeksu karnego mocą ustawy z 5 listopada 2009 r., poprzez dodanie § 1 a do art. 89 k.k. Jednakże możliwość wymierzenia w wyroku łącznym, na podstawie art. 89 § 1a k.k., kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym dotyczyć może wyłącznie skazań na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone za przestępstwa popełnione po dniu 8 czerwca 2010 r. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 5 kwietnia 2013 r., IV KK 401/12, Lex nr 1308161).

W tych warunkach oczywiste staje się to, że możliwość połączenia pierwszym wyrokiem łącznym kar orzeczonych w obydwu wskazanych powyżej sprawach, była następstwem zarządzenia wykonania (pierwotnie) zawieszanej kary pozbawienia wolności orzeczonej w jednym z tych wyroków jednostkowych. Bez tej decyzji – w ówczesnym stanie prawnym – brak było w ogóle możliwości połączenia takich jak te orzeczone *in concreto* kar jednostkowych.

Taka regulacja prawna obowiązywała też przy wydaniu kolejnego wyroku łącznego. Wprawdzie Sąd Okręgowy, który go wydał tych uwarunkowań procesowych nie dostrzegł, czym uchybił przywołanym już przepisom, niemniej jednak istotne dla niniejszych rozważań jest to, że w ogóle Sąd ten mógł tylko połączyć owe kary jednostkowe i wydać „nowy” wyrok łączny przy założeniu, że nastąpiła zmiana jednego z tych wyroków, w którym te kary jednostkowe orzeczono. Bez przekonania o zaistnieniu takiej „zmiany”, w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k., w stwierdzonych w sprawie okolicznościach, a więc najpierw na skutek zarządzenia wykonania zawieszanej kary, a następnie uchylenia tego zarządzenia, Sąd Okręgowy nie miałby w ogóle warunków do wydania, tak pierwszego, jak i kolejnego wyroku łącznego. Uznając zatem, że uchylenie postanowienia o zarządzeniu wykonania pierwotnie zawieszanej kary pozbawienia wolności za okoliczność nie skutkującą „zmianą” wyroku jednostkowego w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny w istocie *de facto* podzielił również przekonanie (skoro obie sytuacje są – dla tych rozważań – analogiczne) o tym, że samo zarządzenie wykonania pierwotnie zawieszanej kary pozbawienia wolności, tej „zmiany” tego wyroku nie stanowiło co – wobec uwarunkowań z art. 89 § 1 k.k. – w konsekwencji czyniłoby logicznym twierdzenie o tym, że było brak nawet warunków do wydania także „pierwszego” wyroku łącznego.

Takie wnioskowanie jest zaś całkowicie nietrafne. Oczywiste jest zatem to, że tak zarządzenie wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności, jak i uchylenie postanowienia o zarządzeniu takiej kary, z powodu ujawnienia nowych lub poprzednio nie znanych okoliczności, w trybie art. 24 § 1 k.k.w., zawsze należy traktować jako zmiany wyroku, które powodują, że podobnie jak w innych (wyżej wskazanych) sytuacjach, wyrok łączny traci moc *ipso iure*.

Znamienne jest to, że Sąd Apelacyjny podważając stanowisko Sądu Okręgowego o utracie mocy pierwszego wyroku łącznego, wobec zaistnienia okoliczności przewidzianych w art. 575 § 2 k.p.k., tego swojego przekonania szerzej nie uzasadnił. Ograniczył się bowiem do stwierdzenia, iż „stanowisko (Sądu Okręgowego) jest błędne”, nie wskazując przy tym – w dalszym ciągu swoich rozważań – dlaczego zaistniałej *in concreto* sytuacji nie uznał za taką, która w myśl przepisu art. 575 § 2 k.p.k. skutkowałą utratę mocy przez poprzedni wyrok łączny (por. zapisy s. 6 – 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Ponownie rozpoznając sprawę – w zakresie powyżej wskazanym – w związku z wniesionymi przez obrońcę skazanego i prokuratora apelacjami, Sąd Apelacyjny będzie miał na względzie powyższe wnioski i spostrzeżenia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak wyżej.